

„A myslíš si, že on jo?“

„Jasně. To by jí to jinak přece nenabízeli.“

Dana se nadechla, ale pak jen mávla rukou a pohládila Robina po vlasech. Trochu unaveně si sedla vedle syna.

„Moc hezký večer, vid', mami? Lidé si berou věci! Moc jsem si to přál. Ty věci si to zaslouží.“

Berenika začala hrát Malou noční hudbu od Mozarta.

Staříček se podíval na bar, kde si jeho dcera Petra právě rozpustila přítáhla Hynka k sobě za motýlka pod krkem.

„Musím ti ještě něco říct, stejně bys to za chvíli poznal,“ naklonil se stařík k Herbertovi. „Petra má malinko problémy s pitím. To ten tlak, být na špici, to je tlak. A ona si ho ventiluje takhle,“ kývl směrem k baru. „Měli bychom jít domů.“

Herbert a Naďa doprovodili staříka k baru. V pouzdru nesli Pietra da Venezia.

„Petruško, už je čas...“ zašeptal tatínek.

„Klidně běžte, já to tu s Hynkem ještě doslavím.“

„Petruško, pan barman už zavírá a jde domů.“

Houslistka se podívala na barmana, ten se smutně podíval na staříka a potom přikývl. Nevěsta si povzdechla: „To je zrada, Hynku, to je zrada a ta se trestá kulkou.“ A dvěma pistolovými prsty zastřelila muže za barem. „Pffff.“

Vrávoravě slezla z vysoké barové stoličky a rozpráhla ruce. „Tak mě chyťte, pochopové, a jdem...“

Hynek se naklonil k Češkovi, který usínal nad zvětralým pivem. „Škoda že už jdou! Mohli se tu ještě víc rozšoupnout. Další svatby věcí budou snad větší!“

2. kapitola

Hynek se zařukáním vešel do Robinova pokoje a rozhlédl se. Vždy když vstupoval do jeho pokoje, jako by se vrátil na konec minulého století. Na stěnách visely plakáty hrdinů s jejich věcmi. Na největším byl herec David Hasselhoff, ležérně opřený o svého KITTa, legendární černé mluvicí auto Pontiac ze seriálu Knight Rider. Na dalším plakátu robot Číslo 5 rozesmátě objímal herec Steve Guttenberg, ale nejvíc plakátů tu bylo z filmové série Toy Story: Příběh hraček. Z plakátů vesele vykukovali kovboj Woody a Raketák Buzz.

Na stolku stál starý, ale pečlivě udržovaný kazeták s velikým pořadačem na kazety. Pod malou televizí byl videopřehrávač a skříňka plná systematicky seřazených kazet.

V jednom rohu stál stolek se starým počítačem, zakrytým lehkou dekou, a vedle něj nový notebook.

Na poličkách nad postelí byly vystavené nejrůznější hračky. Jedna police byla plná postaviček právě z Příběhu hraček.

Všechny poličky byly pečlivě utřené, nikde ani smítko prachu.

„Všechny věci fungují?“

Robin spokojeně pokýval hlavou. Vypnul starého oprýskaného walkmana na magnetofonové kazety a sundal si z uší sluchátka.

Na stole před ním seděla panenka na nočníku. Robin jí dával pít z malé lahvičky a přitom pečlivě sledoval hodinky.

„Co to je?“

„Další exemplář do interaktivního koutku na výstavě. Čůrající panenka z NSR. Vyrobená okolo roku 1979. Tady to tehdy nebylo vůbec k dostání. Za socialismu to sem občas někdo přivezl. Jak se tehdy říkalo, ze Západu, protože Německo bylo rozdělené na západní a východní část a...“

„Já vím, já jsem to ještě zažil.“

Robin pokýval hlavou. „Objevil jsem ji v jedné zastavárně za pár korun.“

„A proč jsi ji koupil?“

„Někteří návštěvníci na výstavu chodí opakovaně, chci je stále překvapovat něčím novým.“